

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: N. D. T., nar. [...]
státní příslušnost: [...]
bytem [...]

zastoupeného JUDr. Veronikou Křečkovou, advokátkou
sídlem Čimická 717/34, Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě ze dne 25. 6. 2018 na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podané dne 13. 7. 2017 k doručení na Velvyslanectví České republiky v Hanoji,

takto:

- I. Žalovanému **se ukládá** povinnost vydat do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podané dne 13. 7. 2017 k doručení na Velvyslanectví České republiky v Hanoji.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19 000 Kč k rukám zástupkyně žalobce, JUDr. Veroniky Křečkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou ze dne 25. 6. 2018 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, která má spočívat v tom, že žalovaný v zákonné lhůtě nevydal rozhodnutí o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu.
2. Žalobce se domáhá vydání rozsudku, kterým by soud žalovanému uložil vydat do šedesáti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žalobcově žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou se pokusil osobně podat dne 5. 7. 2017 na Velvyslanectví úřadu České republiky v Hanoji (dále též „**zastupitelský úřad**“), resp. podané dne 13. 7. 2017 k doručení na zastupitelský úřad – dle upraveného žalobního návrhu dle podání ze dne 2. 5. 2019).

II. Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě uvedl, že se žádost o zaměstnaneckou kartu pokusil osobně podat dne 5. 7. 2017 na zastupitelském úřadu, a namítal, že osobní podání žádosti tohoto dne mu bylo znemožněno. Žalobce poukazoval na to, že se před tímto podáním mnohokrát opakovaně pokoušel získat termín k návštěvě zastupitelského úřadu registrací v systému Visapoint, avšak tento systém reálně žádný volný termín nenabízel, a to ani na dlouhý čas dopředu. S poukazem na závěry vyslovené v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, sp. zn. 10 Azs 153/2016, konstatoval, že žádost byla podávána v době, kdy byl systém Visapoint dlouhodobě nefunkční, jak plyne mimo jiné z výsledků monitoringu fungování systému Visapoint ve Vietnamu, který dlouhodobě prováděli pracovníci Kanceláře veřejného ochránce práv, podle nichž v době, kdy se žalobce o osobní podání pokoušel, systém Visapoint termíny nenabízel. Žalobce poukazoval na složitou důkazní situaci s tím, že nemůže své osobní podání fakticky doložit fotografií ani videozáznamem, neboť v prostorách zastupitelského úřadu a jeho okolí je zakázáno pořizovat audio a videozáznamy. Ze strany zastupitelského úřadu mu přitom bylo zabráněno vstoupit do budovy, nemohl ani podat stížnost ústně do protokolu dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“).
4. Žalobce tvrdil, že od počátku neměl žádnou možnost se v systému Visapoint zaregistrovat, osobní předání žádosti mu bylo odmítnuto s odkazem na absenci registrace v systému, a to i přes stanovisko Nejvyššího správního soudu. Proto se pokusil téhož dne 5. 7. 2017 na podatelně Velvyslanectví České republiky podat písemnou stížnost proti postupu zaměstnance, který osobní podání žádosti neoprávněně odmítl. K této stížnosti žádost přiložil, aby mohla být projednána. I přijetí této stížnosti s přílohami však bylo žalobci zaměstnancem pracujícím na podatelně zastupitelského úřadu odmítnuto.
5. Žalobce dále namítal, že proto svou žádost o zaměstnaneckou kartu zaslal prostřednictvím poštovních služeb spolu se stížností dle § 175 správního řádu zastupitelskému úřadu, který však tuto žádost spolu se stížností odmítl převzít, a to i přesto, že mu bylo podání zasláno doporučeně prostřednictvím Vietnamské pošty. Zaslání žádosti dokládal žalobce potvrzením o převzetí zásilky ze strany hlavního poskytovatele poštovních služeb ve Vietnamské socialistické republice – dodejkou a výpisem z evidence podání vedené poskytovatelem poštovních služeb, ze kterého je dle žalobce patrné, že pošta byla odeslána dne 13. 7. 2017, nebyla převzata a vrátila se žalobci jako odesilateli dne 18. 7. 2017.

6. Žalobce měl za to, že vzhledem k uvedeným obstrukcím nebylo osobní podání jeho žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase za konkrétních podmínek možné. Žalobce považoval nepřevzetí písemnosti při výkonu veřejné správy za svévoli rozpornou s principem dobré správy, zvláště pak se zásadou zákonnosti dle § 2 správního řádu a zásadou dle § 4 odst. 4 správního řádu, s tím, že odmítnutí písemnosti nemůže být ze strany zastupitelského úřadu zákonnou překážkou zahájení řádného řízení o zaměstnanecké kartě. Nepřevzetí písemnosti je podle žalobce v přímém rozporu s právem na přístup k zastupitelskému orgánu za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, které spadá pod právo na spravedlivý proces a je chráněno čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jak plyne z judikatury Ústavního soudu České republiky. Odmítnutí písemnosti nemůže být podle žalobce zákonnou překážkou zahájení řádného řízení, zvláště pak tehdy, není-li umožněno osobní podání žádosti v přiměřeném čase a lidsky důstojným způsobem.
7. Žalobce doplnil, že jelikož mu ze strany zastupitelského úřadu bylo zabráněno zákonným způsobem žádost podat a domáhat se nápravy, zaslal dne 29. 8. 2017 žalobce žádost Ministerstvu zahraničních věcí spolu se svou stížností. Tím se dle žalobce stížnost spolu se žádostí o zaměstnaneckou kartu dostala do dispozice alespoň tohoto orgánu. Žalobce byl přesvědčen, že lhůta k rozhodnutí ve věci jeho zaměstnanecké karty dle § 169t odst. 6) písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), počala běžet až datem doručení dne 30. 8. 2017 a uplynula dne 30. 10. 2017. Od tohoto data je proto dle žalobce řízení zatíženo nečinností správního orgánu. K tomu žalobce jako důkaz navrhl podací lístek ze dne 29. 8. 2017 a SMS zprávu, jíž byl informován o doručení zásilky ministerstvu dne 30. 8. 2017.
8. Žalobce dále poukázal na to, že v dané věci podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu adresovanou funkčně příslušnému úřadu, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Do dne podání této žaloby však Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žádné opatření proti nečinnosti v dané věci neučinila, ačkoli již došlo k marnému uplynutí lhůty, kterou k tomu zákon stanoví.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26. 7. 2018 uvedl, že šetřením bylo zjištěno, že k osobě žalobce není vedeno žádné správní řízení, které by se týkalo jakékoli jeho žádosti o povolení k pobytu na území České republiky. Pokud zastupitelský úřad nepřijal žádost žalobce a nepostoupil ji žalovanému k rozhodnutí o ní, nemůže o ní žalovaný podle svého přesvědčení vést řízení jako o žádosti, která byla podána zastupitelskému úřadu. S poukazem na závěry vyslovené v rozhodnutích rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 153/2016 a sp. zn. 7 Azs 227/2016, žalovaný uvedl, že žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu, přičemž řízení o žádosti by ve světle závěrů vyslovených rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu bylo zahájeno, jestliže by žádost byla doručena zastupitelskému úřadu některým ze způsobů předvídaných v § 37 odst. 4 správního řádu. Žalobce však podle žalovaného zaslal žádost o vydání zaměstnanecké karty Ministerstvu zahraničních věcí a nikoli zastupitelskému úřadu, ministerstvo přitom nebylo věcně ani místně příslušným orgánem podle § 37 odst. 6 správního řádu. Žalovaný uvedl, že žádost žalobce se nedostala řádným způsobem do dispozice žalovaného a ten proto nemůže být odpovědný za žalovanou nečinnost. Žalobce

se mohl dle žalovaného proti postupu zastupitelského úřadu bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem.

IV. Replika žalobce a její doplnění

10. Žalobce v podané replice ze dne 23. 8. 2018 opětovně poukázal na to, že se osobně dostavil na zastupitelský úřad a pokusil se zde žádost podat, přičemž následně žádost spolu se stížností zaslal prostřednictvím poštovních služeb přímo do rukou zastupitelského úřadu. Písemnosti však nebyly ze strany zastupitelského úřadu převzaty, neboť převzetí zásilky bylo odmítnuto. Protiprávní krok odmítnutí převzetí písemnosti pak podle žalobce nemůže být připsán k jeho tíži. Žalobce přitom odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ve skutkově a právně obdobné věci ze dne 23. 5. 2018, čj. 10 A 215/2017 - 59, podle nichž bylo řízení o žádosti v takovém případě zahájeno podáním k Ministerstvu zahraničních věcí.
11. V podání ze dne 2. 5. 2019 pak žalobce upozornil na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ve skutkově a právně obdobné věci v rozsudku ze dne 20. 12. 2018, čj. 5 Azs 196/2015 - 28.

V. Jednání

12. Při jednání konaném dne 14. 5. 2019 žalobce zopakoval argumentaci uvedenou již v písemných podáních. Žalovaný se z jednání omluvil. Při jednání soud konstatoval obsah správního spisu, který obsahuje kromě jiného žalobcem podanou žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 11. 4. 2018, doručenou žalovanému dne 23. 4. 2018. Soud k návrhu žalobce provedl důkazy a zjistil následující skutkový stav.
13. Z předloženého tiskopisu soud zjistil, že žalobce vyplnil a podepsal žádost o zaměstnaneckou kartu. Dne 10. 7. 2017 žalobce sepsal stížnost na postup Velvyslanectví České republiky v Hanoji, v níž uvedl, že se dne 5. 7. 2017 pokusil osobně podat žádost o zaměstnaneckou kartu na velvyslanectví, avšak pracovníkem velvyslanectví mu podání žádosti nebylo umožněno s tím, že není registrován v systému Visapoint.
14. Z tabulky pokusných přístupů do systémů Visapoint, která vychází z šetření Kanceláře veřejné ochránky práv, vyplynulo, že pro žádosti o dlouhodobý pobyt nebylo možné se vůbec zaregistrovat od 1. 10. do 31. 11. 2016.
15. Z fotografie vrácené zásilky vyplývá, že žalobce žádost zaslal poštou na Velvyslanectví ČR v Hanoji dne 13. 7. 2017. Z výpisu elektronických zpráv od poskytovatele poštovních služeb Vettel Post soud zjistil, že zásilka, která se číselným označením 502238120 shoduje se zásilkou na fotografii, byla dne 13. 7. 2017 převzata k poštovní přepravě na místě Phuong Liet - Ha Noi, avšak nebyla nikdy doručena a dne 18. 7. 2017 byla vrácena zpět na místo podání.
16. Z podacího lístku České pošty soud zjistil, že žalobce dne 29. 8. 2017 zaslal Ministerstvu zahraničních věcí zásilku č. RR929496285CZ. Z SMS zprávy zaslané Českou poštou vyplývá, že tato zásilka byla doručena příjemci dne 30. 8. 2017.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze posoudil předmětnou žalobu jako žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle části třetí druhého dílu hlavy druhé s. ř. s. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.

18. V řízení bylo prokázáno, že žalobce dne 23. 4. 2018 podal ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců prostřednictvím žalovaného žádost o opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu a splnil tak podmínku přípustnosti žaloby proti nečinnosti.
19. Městský soud v Praze tedy přistoupil k věcnému posouzení žalobní argumentace, přičemž v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
20. Soud připomíná, že podle § 79 odst. 1 s. ř. s. „*ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*“ Podle odst. 2 téhož ustanovení je žalovaným „*správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*“
21. V projednávané věci žalobce tvrdil, že mu nebylo umožněno podat žádost o zaměstnaneckou kartu zákonem předepsaným způsobem, tedy osobně na zastupitelském úřadu České republiky ve státě svého pobytu, a proto se pokoušel žádost podat tzv. nouzovým způsobem, což se mu podařilo až dne 30. 8. 2017, když žádost podal k Ministerstvu zahraničních věcí.
22. Žalobce se opírá o závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, (dále jen „**rozsudek č. 3601/2017 Sb. NSS**“) dle jehož bodu 97 „*účinky žádosti ‚nouzově‘ podané způsobem, který je obecně vzato nežádoucí, avšak který je jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívajícím v tom, že mu neposkytne v přiměřené lhůtě možnost podání žádosti postupem zákonem standardně předpokládaným. Zde rozšířený senát konstatuje, že závěry judikatury o tom, že žádost je za takovýchto podmínek podána účinně, jsou v podmínkách dosavadního jednání veřejné správy zcela správné a jsou jediným alespoň v určité míře účinným nástrojem k ochraně práva žadatelů na to, domáhat se stanoveným postupem svého práva u správního orgánu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Dokud veřejná správa svůj přístup zásadně nezmění, není důvodu na nich cokoli měnit.*“
23. V bodě 101 rozsudku č. 3601/2017 Sb. NSS se dále uvádí, že „*[j]e na veřejné správě, jakým způsobem „technicky“ uspořádá vyřizování žádostí o nejrůznější pobytová oprávnění tak, aby byla schopna je za přiměřených nákladů zvládat. Musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat.*“
24. Soud vzal v nyní posuzované věci za prokázané, že se žalobce pokusil žádost nejprve podat zákonem stanoveným způsobem, tedy osobně na Velvyslanectví ČR v Hanoji, a to dne 5. 7. 2017. Žalobce jako důkaz k tomuto svému tvrzení navrhl pouze stížnost, již sám sepsal. Soud však přihlédl ke skutečnosti, že žadatel, jemuž je ze strany zaměstnance velvyslanectví nezákonně znemožněno vstoupit do budovy a podat žádost, se nachází v mimořádně obtížné důkazní situaci. Proto po žalobci nelze žádat nezvratný důkaz o jeho tvrzení a je třeba vycházet zejména z celkové koherence a důvěryhodnosti jím prezentovaného skutkového děje a takových důkazů, které jeho tvrzení sice přímo neprokazují, ale dodávají jim na věrohodnosti. V kontextu dalšího prokázaného skutkového děje, tedy že ze strany velvyslanectví nebyla převzata ani žádost podaná

poštou, a v kontextu dalších obdobných případů, s nimiž se městský soud ve své rozhodovací praxi setkal, bylo nutné žalobcovo tvrzení o neúspěšném pokusu podat žádost osobně vyhodnotit jako pravdivé.

25. Soud dále konstatuje, že do 14. 8. 2017 zákon o pobytu cizinců pro žadatele o zaměstnaneckou kartu, tedy specifický typ povolení k dlouhodobému pobytu, nestanovil povinnost předchozí registrace k podání žádosti (srov. rozsudek č. 3601/2017 Sb. NSS, body 72 - 74). I přesto soud přihlédl k tomu, že i kdyby žalobce chtěl vyhovět požadavku velvyslanectví a prostřednictvím systému Visapoint se k podání žádosti zaregistrovat, nemohl by být úspěšný. Z pokusů Kanceláře veřejné ochránkyně práv totiž jednoznačně vyplynulo, že uvedený registrační systém dlouhodobě a systémově neumožňoval sjednání termínu pro podání žádosti, který by zajistil žalobci možnost podat žádost v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem.
26. Podle soudu tedy bylo zcela namístě, pokud se žalobce pokusil žádost podat tzv. nouzově, tedy bez splnění zákonné formy.
27. Pro posouzení věci je přitom proto klíčové zvážit, v jaký okamžik byla žádost o vydání zaměstnanecké karty v předmětné věci podána a řízení o ní zahájeno.
28. Žalobce podal žádost tzv. nouzovým způsobem celkem dvakrát. Jednak prokázal, že se neúspěšně pokusil žádost spolu se stížností podat zastupitelskému úřadu dne 13. 7. 2017 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Současně prokázal, že žádost podal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 30. 8. 2017 Ministerstvu zahraničních věcí.
29. Městský soud v Praze nepřehlédl, že otázkou, kdy byla žádost o vydání zaměstnanecké karty podána a kdy tak bylo řízení o ní zahájeno, se na obdobném skutkovém a právním půdorysu správní soudy v minulosti zabývaly.
30. Žalobci lze přisvědčit, že v rozsudku ve skutkově a právně obdobné věci ze dne 23. 5. 2018, čj. 10 A 215/2017 - 59, dospěl zdejší soud k závěru, podle něhož bylo řízení o žádosti v takovém případě zahájeno podáním k Ministerstvu zahraničních věcí.
31. Uvedený rozsudek byl však ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, čj. 5 Azs 196/2018 - 28.
32. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku ztotožnil s názorem městského soudu, že za dané důkazní situace je nutné žalobcovo tvrzení o neúspěšném pokusu podat osobně žádost o zaměstnaneckou kartu považovat za prokázané a nelze mu vyčítat, že se následně pokusil podat žádost „nouzově“ prostřednictvím pošty. Nejvyšší správní soud se však s městským soudem neztotožnil v tom, že žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu byla „nouzově“ podána okamžikem jejího doručení spolu se stížností k Ministerstvu zahraničních věcí. Zdůraznil, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce žádost zaslal zastupitelskému úřadu již dne 4. 11. 2016 poštou, avšak nebyl úspěšný. Právě toto podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, byť učiněné „nouzovým“ způsobem prostřednictvím pošty, je podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžejní pro určení okamžiku zahájení řízení o žádosti žalobce. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se dotčená zásilka dostala do dispozice zastupitelského úřadu, na čemž nic nemění ani to, že zřejmě v důsledku jednání vedoucí konzulárního oddělení si ji zastupitelský úřad fakticky nepřevzal. To, zda byla žádost později doručena také Ministerstvu zahraničních věcí, již nebylo podstatné.

33. Nejvyšší správní soud se tedy v uvedené věci sice ztotožnil s městským soudem v názoru o nečinnosti žalovaného, byl však toho názoru, že žalovaného nelze zavázat k tomu, aby vydal rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty doručené dne 24. 5. 2017 Ministerstvu zahraničních věcí; doručení žádosti tomuto správnímu orgánu totiž správní řízení zahájeno být nemohlo. Žádost o vydání zaměstnanecké karty byla podána již v okamžiku, kdy se poštovní zásilka obsahující stížnost a žádost, adresovaná zastupitelskému úřadu, dostala do jeho dispozice.
34. Městský soud v Praze následně v uvedené věci rozsudkem ze dne 11. 3. 2019, čj. 10 A 215/2017 - 85, veden k tomu závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v označeném rozsudku, zavázal žalovaného k vydání rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty s tím, že řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu bylo zahájeno tehdy, kdy se do dispozice zastupitelského úřadu dostalo podání žalobce (obsahující stížnost spolu se žádostí o zaměstnaneckou kartu) ze dne 4. 11. 2016.
35. Právě uvedené závěry, týkající se určení okamžiku, kdy je třeba žádost o vydání zaměstnanecké karty považovat na obdobném skutkovém a právním půdorysu za účinně podanou, pak byl Městský soud v Praze nucen se zřetelem k rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu aplikovat i v právě posuzovaném případě.
36. Jak bylo uvedeno výše, i v nyní řešené věci se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud žalovanému uložil vydat do šedesáti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žalobcově žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou se pokusil osobně podat dne 5. 7. 2017 na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, a kterou posléze nouzovým způsobem podal dne 13. 7. 2017 prostřednictvím poštovní zásilky adresované zastupitelskému úřadu, jejíž převzetí však bylo odepřeno, a dne 30. 8. 2017 prostřednictvím poštovní zásilky doručené Ministerstvu zahraničních věcí.
37. Městský soud v Praze se zřetelem ke shora uvedeným závěrům vysloveným ve skutkové a právně obdobném případě, od nichž soud neshledal důvodu se v nyní posuzovaném případě jakkoli odchýlovat a na které na tomto místě pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje, konstatuje, že byla-li žádost o vydání zaměstnanecké karty spolu se stížností podána dne 13. 7. 2017 k doručení zastupitelskému úřadu prostřednictvím pošty, bylo řízení o ní zahájeno ve světle vyložených závěrů okamžikem, kdy se tato žádost dostala do dispozice zastupitelského úřadu.
38. Platí přitom, že pokud se zásilka vrátila zpět do dispozice žalobce dne 18. 7. 2017, z elementární logiky vyplývá, že nejpozději mohlo být podání v dispozici zastupitelského úřadu dnem před jeho vrácením žalobci, tj. dne 17. 7. 2017. Nejpozději od tohoto dne tedy započala lhůta 60 dní (srov. ustanovení § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců) k rozhodnutí o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu. Tato lhůta skončila v září roku 2017.
39. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. 3601/2017 Sb. NSS vyložil, že kompetence činit úkony ve věci zaměstnanecké karty je rozdělena mezi Ministerstvo vnitra a zastupitelský úřad, s tím, že převážnou většinu kompetencí zde vykonává Ministerstvo vnitra, zejména rozhoduje o vydání zaměstnanecké karty obecně podle § 165 písm. n) zákona, ale i v některých zvláštních případech (podle § 42g odst. 6 zákona). Zastupitelský úřad má kompetenci na úseku zaměstnaneckých karet pouze ve fázi „nabírání žádosti“, tedy ve fázi spočívající v organizaci systému přijímání žádostí a prvotního kontaktu se žadatelem. Vzhledem k tomu, že o žádosti o zaměstnaneckou kartu rozhoduje Ministerstvo

vnitř, městský soud konstatuje, že v projednávané věci je tedy Ministerstvo vnitra tím správním orgánem, který je povinen o žádosti žalobce rozhodnout.

40. Žalovaný o žádosti měl rozhodnout do 60 dnů od podání žádosti, tj. nejpozději do 15. 9. 2017, avšak neučinil tak ani ke dni podání žaloby (tj. ke dni 25. 6. 2018). Žádný z účastníků přitom netvrdí, a to ani v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, čj. 5 Azs 196/2018 - 28, že by se tento stav nějak změnil, tj. že by žalovaný ve věci již rozhodl. Tomuto závěru ostatně svědčí rovněž logická úvaha vycházející z toho, že pokud zastupitelský úřad fakticky žádost nepřevzal, nemohl ji ani žalovaný využít pro potřeby správního řízení (srov. závěry vyslovené v naposledy označeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).
41. Městský soud v Praze proto podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (srov. ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s.) shledal, že žaloba je důvodná, neboť žalovaný je stále nečinný ve věci žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu podané dne 13. 7. 2017 k doručení Velvyslanectví České republiky v Hanoji.
42. Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou. Výrokem I. proto městský soud žalovanému uložil povinnost vydat ve lhůtě 60 dní rozhodnutí o žádosti identifikované v tomto výroku. Lhůtu k rozhodnutí v délce 60 dní, navrženou žalobcem, žalovanému předepisuje ustanovení § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017. Městský soud přitom přihlédl k tomu, že bude nezbytné, aby žalovaný ve věci provedl kompletní správní řízení, lhůtu tedy stanovil v maximální její délce podle citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců.
43. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce. Náklady žalobce tvoří jednak soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, dále pak odměna za pět úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby, podání repliky, podání ze dne 2. 5. 2019 a účast na ústním jednání. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($5 \times 3\,100 = 15\,500$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($5 \times 300 = 1\,500$ Kč). Odměna advokátky tak činí 17 000 Kč. Spolu se soudním poplatkem je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobci celkem 19 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. května 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu